

— Бучката... бучката... Азъ я изядохъ още като тръгнах-ме... — смутолеви най-малкиятъ туристъ.

— И тази добра! — плесна съ ржце Слави. — Ами сега ако нѣкой го заболи коремъ, какъ ще вземе капкитѣ, бре?

— Ама... бате Славе, отде да знамъ, че захарѣта била лѣкарство? Азъ мислѣхъ че е забравена...

— Стига! — изкомандува Слави. — Разбрахъ азъ каква дружина сте, ама нѣма що. За наказание — на хижата ще пиешъ чай безъ захаръ! Хайде сега по-бързо, че мрък-на!

Наоколо, наистина, бѣше при-тъмнѣло. Пжтеката се виеше, камениста и стрѣмна, по склона. Небето свѣтѣше слабо на западъ, но долу, въ дѣното, дето слизаха гориститѣ ридове, бѣше съвсемъ тъмно, и рѣката бучеше по-силно. Не се мѣркаше жива душа. Любенъ пакъ наду хармо-ничката, за да не имъ е страшно. Пжтѣтъ навлѣзе въ малка бо-рова гора, и стана съвсемъ тъмно. Отъ дветѣ страни бо-роветѣ шумѣха, като че шеп-нѣха заплашително.

Чочо се блѣсна въ единъ камѣкъ и въздѣхна:

— Другитѣ сигурно вече сж стигнали... Тръгнаха по обѣдъ...

— Кои другитѣ? — обади се въ тъмното Слави.

— Ху-у, цѣла дружина — Ангелъ, Зарю, Катето, Бонка нашата... — Бонка бѣше се-стриче на Чочо.

— Ами ти защо не отиде съ тѣхъ? — попита Слави.

— Защото... защото не ме искаха, — призна Чочо.

Въ мрака наоколо едва-едва се чернѣеше пжтеката. Дърветата никнѣха, като ги-ганти, съ разперени ржце, наведени, страшни, и по гър-боветѣ на момчетата пълзѣха студени мравки.

— Бате Славе, — обади се пакъ Чочо — много ли има още до хижата?

Слави не отговори, и извед-нажъ спрѣ. Услуша се една-две минути и викна на Любена:

— Чакай! Слушайте!

Тримата се събраха единъ до другъ, смълчани и съ раз-туптѣни сърдца. Вѣтрѣтъ по-люшна гората по-силно и надъ главитѣ имъ се пронесе въз-дишката на бороветѣ.

— Слушайте! — пошепна Слави. — Стори ми се, че нѣкой вика!

Сега вече всички здравата се уплашиха. Притаени, тѣ се вслушаха отново. Изведнажъ заедно съ шумоленето на го-рата откъмъ дола се дочу далеченъ тънѣкъ плачъ: